

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE: Drukkerij COLLEZ Naam, Maatschappij TONGEREN.

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maastrichterstraat, Tongeren.

DE BESTE STOFFEN. DE BESTE KLEEDEREN.

AANKONDINGEN. Prijs per regel: Tweendeel- en Provincie-nieuws fr. 2,00

DE SENAATKIEZING VAN GENT-EECLOO

Schitterende Katholieke Zegepraal

BARON DE KERCHOVE D'EXAERDE GEKOZEN.

HET GEZOND VERSTAND ZEGERIJK

In het arrondissement Gent-Eecloo hebben Zondag algemene kiezingen plaats gehad, om te voorzien in de vervanging van wijlen graaf t. Kint de Roodenbeke, die senator van dit arrondissement was.

Maar zij wilden toen de les van Gent niet begrijpen; ze schenen te verband in hun averechts politiek genie om te beseffen dat hun methode van geloofsmatig afbreken van bezwaarspreken te verwerpen is dat hun comiteevorsten en veldvoeren leden moesten tot een uitslag, toen vergeslekt aan deze waar zij op rekenden.

toestand objectief te beschouwen en te be-rekenen; zij hadden waarschijnlijk hun besetting in en buiten 't Parlement gewijzigd.

Ouders! er is maar één redmiddel.

Er zijn twee kinderen meer — hoe men zwaarte ouders weerklagen en tharmonie willen zij bevaarden, dat de wereld slecht wordt; dat er niet alleen volwassen menschen behoeven zijn, maar dat ook de jeugd, de kinderen, zwaar moet worden.

Hoe komt dat? De mens is een schepsel Gods, gemaakt tot Gods eer en glorie. De eerste en grootste plicht van het schepsel is: Zijn Schepper als Heer en Meester erkennen en God dienen.

Maar 't roedelen van weerdere, 't het is niet meer dan Hilijk, dat de vrouw godsdienstig is; de godsdienst maakt van haar een mens, zij die vroeger een slavin was.

Het redmiddel, het heilzame, het maatschappelijk, is heel het leven in zijn geheel met godsdienstig zijn, d.w.z. de Zondag niet bestaan in 't z'n uitslag; maar de mis gaaf en daarmee niet. Al de zedelijke gods moeten om kinderen worden, vooral het eerste gebed der Heide. Dit is de heide tot God en den oversten heer, de onbedingde verhoorzameheid, die op onze dagen zo vaak over het hoofd wordt gezien.

uw kind treft en het terugbrengt op den weg der deugd. U ziet dus, beste ouders, dat er en voor u zelve en voor uwe kinderen redding in den godsdienst ligt. Weest godsdienstig en gij zult beseffen, dat het geen ijdel woord, maar dringende noodzakelijkheid is.

BUITENLAND

DUITSCHLAND. Een geslopen oplichter. — Op voorzoek van de politie te Bremen is te Berlin een koopman, Behrens genaamd, in hechtenis genomen. Behrens had eenigen tijd geleden een klein zaak in wasscheid geopend.

FRANKRIJK. Een arbeider oft negen miljoenen. — HET IS ER NIET HET OM? Een arbeider, August Frank genaamd, gebedigd in de spoorweg-werkplaats van Katerslautern, heeft een enkele wasser zedelen verwilderd, dat een zijner waarden afdoerwachten in de Verreidende Staten was overleden en het was Fortuin van negen miljoen Fransche frank namen. De arbeider liet indelingingen maken en het konstaat heeft tusschen het meerkonstaat. Aan zijn vrankrijk, die hem zekelijk wesschte, verhoorde Frank.

len. In elk geval verander ik niets aan mijn levenswijze en, in tegenstrijd met wat ge misseheden dacht, geef ik mijn ontslag niet, want ik wil voortgaan met arbeiden.

ZWITSERLAND. Een nieuwe instelling. — Te Zurich, in een nieuwe instelling tot stand gekomen. Een zielkundige, een advocaat en twee vrouwen geneesheeren zullen namelijk raad geven aan personen van beide geslachten die wenschen in 't huwelijk te treden.

SPANJE. De dood van een tweeling. — HUN GEHEEL LEVENSLUOP WAS GEILIK. — Uit Alicante meldt men dat in de gemeente San Vicente twee tweelingzusters tegelijkertijd zijn overleden op den leeftijd van 60 jaar.

CHIINA. Roovers kennen ook tegenslag. — Zelfs de Chinese roovers kunnen niet altijd hun buit bewaren. Roovers uit de provincie Honan, die een groote som geld bijeen hadden, wilden naar hun haardsteden terugkeeren en hun gewaarlijk beurtig vaarwel zeggen. Zij bemachtigden een doodskist, die een dood varken in, enkele geweren en het geld dat zij hadden. Dat alles zetten zij op een kar. Een vrouw moest een rouwkleed aandoen en bij de doodskist weenen als men ergens in een dorp aankwam. Twee roovers gingen mee.

Roovers stroomden nog altijd de binnenlanden van China af, maar ze verworden of doodden niet meer, als ze maar geld en voedsel kregen. Men zocht soldaten op hen af, maar wanneer deze ze uit een dorp jaagden, slaagden zij in hunne beurt geld en vee, draagden hun geweren en de roovers te verkoopen als men hun niets geeft. Zo zijn de loeren al bij het slachtoffer, wie er ook Gouverneur is.

MENGELWERK van de DE POSTRIJDER.

De Wraak eens Priesters

Door L. M.

Het was op Ons-Heer-Hemelvaart. Een blauwe bemel, een lachende zou hadden de vrolijkheid op de gezichten doen blinken, en den vrede in de herten gestort. Heel de stad Rouen was op de been. Voor Rouen bijzonder was het een schoone, een blijde feestdag; alle jaren, op Ons-Heer-Hemelvaart had het kanittel der Onze Lieve Vrouwenkerk het recht, eenen ongelukkigen uit de stadsgewagens te verlossen. Gelijk ons Heer, na zijne dood nederlaalde ter helle om de zielen der rechtvaardigen te troosten, die zo lang reeds naar zijne komst gesnaakt hadden, zo ook ging een priester der oude hoofdkerk de donkere koude trappen afklimmen, die naar de sombere koten der celgevangenen geleiden. Daar, te midden der ongelukkigen, op het klammig bedstroom neergezeten, zou hij kiezen, wie leve of wie sterven zou. God zou hem verlichten in zijnen keus. Sedert de zevensde eeuw reeds verkreeg de stad Rouen dit voorrecht. Sint-Romanus (1), toen bisschop der stad,

had het van den koning bekomen. Vele en beruchte roovers, brandstichters en moordenaars waren dit jaar naar de gevangenis gekomen, en met reden vroeg het volk zich af: wien zal men dit jaar verlossen. Het was elf uren voormiddag. Duizenden menschen stonden op dit ogenblik op de wijde Onze Lieve Vrouwenplaats bijeen. Priesters, kooplieden, edelen en werkwolk, iedereen wilde de kanunniken zien voorbijtrekken, die in de celgevangenis hunnen keus moesten gaan doen. Intusschen werd er gepraat en gelateld, veronderstelling en gissing gemaakt. Wie zou dit jaar moegen gaan kiezen, en wie zou gekozen worden. Men sprak van Floribert den kapitein der Roode bende, van Rosse-Nelis den Voetbrand, van Jacquemin den vadermoeder, en iedereen wist iets gruwzaams — waar of niet — op de kap dier veroordeelden te vertellen. Op eens vloog de dubbele deur van het kerkportaal open, en vier kanunniken verschenen op den dorpel. Zij droegen eenen nooden stoel boven het wit-roothed, wulfs fine en sneeuwblanke plooi en in den glans der middagzon schitterden. Eene meerkte priesters en koorlieden, allen in kerkgewaad, verzelden hen.

ze Lieve Vrouwenplaats trokken, en de rangen der meiste voor hunne voeten, als bij tooverslag, opvingen, bezonnen de aanwezigen hun ziedacht over de vier gekozen gezanten van dit jaar te weten. Iedereen had zijn woord te zeggen; en te dien tijde, even als nu, was het moedijk naar 'elkes poezing te handelen. Over ieder der vier gekozen moest een waardeige gepent, eene bemerking gemaakt, soms beklimblijgd gedaan worden, en, omnoedig te zeggen, dat de menscheitvriend niet altijd de woorden in den mond der sprekers verzegelde.

ne en de uwe, is daar iets zo buitengewoons aan? — Luister! Ja, tijd, ziekte en onderdruk hebben ons niet weten ontzinnen dat men moeder moest; maar onze moeder stierf gelijk andere moeders sterven, en wij hadden den troost te tusschen onze armen te hoop en getendeld te zoen hemgen. Edoch, Anselme! Hij was nog, naar vijftien jaren oud. — Op eenen avond zat hij alleen met zijn moeder bij het open vuur van den onderrijken haard. Het was voor in den winter, en de plaschen kletterden tegen de ruiten en de noordwand hielde in de schoorsteenpijp, en 't angstig der de gisten der deuren en vensterliiken.

nacht drongen er moordenaars in huis; zij bonden Anselme aan zijn bed vast en staken hem eenen prop in den mond, en zijne moeder, zijne moeder die hem zo bezandte, zijne moeder die haren Anselme zo om hulp riep, zij werd onmenscheijk vernederd in het buizen van haar machteloos kind. Hof mijn vriend, welke dood! Welk een afscheid! Zee mij, was het sterven twee moeder zo droef, en waten onze tranen zo bitter als die van Anselme? — Daarom ook heeft hij sedert dien geene vrede me gerekend; daarom zijn zijne liiken zo bleek en onzorgeloo, zijne oogen zo krachteloos levensloos. Lange jaren is hij alleen op de wereld gebleven, tot hij eenzijdig moed en troost gaan zoeken is in de schaduw van het kruis en de groetheid van het Priesterdom. Daar heeft hij vrede en kalme weer gevonden, daar oft hij gerust en schillen zijn leven, daar wacht hij den blijden sterfensdag af, kwijnend voortleidend, gelijk het liecht die brandt voor het tabakemak, en sterft en uitgedoofd wordt eens dat het voor het heilige altaar weggewomen wordt.

de priesters uitstaken en riepen: z red mij, red mij, in naam van den H. Romanus! Anselme was daar even met zijnen gezet in deze plaats van wanhoop en ellende neergevallen en had den Heer eenen geeden keus te mogen doen. Na met vele dier God en oververzeten menschen te spreken te hebben in de handen van westaards, wier woed met den sterfend van verzeten menschen bleef ketterlijk van verzeten menschen priester naar en besluat: Wie kunnen wij verlossen? Ha! of zijn gevoelig har leed, hij het zien van zoveel ellende! Hoe geerme zou hij ze allen verlost hebben! Over eenen alleen mocht hij besekkiken. — Op het einde van een dier sombere zangen hong een zwart kruisbeeld tegen den zitigen muur. Daar ging Anselme nederknien en bad!

(1) Nota — St. Romanus van koninkrijken bleede geboren, werd bisschop van Rouen ten jaar 625. Hij stierf in 630. Het is door dien heiligen kerkvoet dat de stad Rouen het voorrecht verkreeg alle jaren, eens te dood verordeelden te verlossen. Zie hier in welke omstandigheden: Dicht bij de stad verhoof er een vreeselijke draak die menschen en beesten verplond, en dood en vernieling onder de bevolking stude. Romanus, na lang gebeden te hebben, nam het besluit naar het hoofd van den draak te gaan. Hij deed zich verzegelen door eenen ter dood veroordeelden die moedig an een buitengewone lichaamskracht was. Het volk wettusschen den bemel om bijstand smeten. De heilige bisschop, bijgestaan door den gevangene, overeen het monster en gaf den vrede aan de vreeselijke bevolking weder. Uit onbekende verrees het kanittel der hoofdkerk van den verat het recht, aan een ter dood veroordeelden het leven te schenken. Vele fransche koningen hebben aan de stad dit voorrecht behouden; tegenwoordig heeft hij het niet meer.